

БОРБАТА ЗА ПОБЪЛГАРЯВАНЕ ИЗТОЧНА РУМЕЛИЯ И МОЯТА ПЪРВА ДИПЛОМАТИЧЕСКА МИСИЯ.

[Отъ Периодическо списание, кн. LXV (1904)].

Въ първитѣ осемъ години подиръ нашето освобождение, въ оня периодъ на най-епохални прѣврати въ нашата нова история, три дипломатически мисии ми се повѣриха, три обиколки азъ направихъ, отъ които и тритѣ могатъ да се нарекатъ сцени отъ три дѣйствия въ епопеята на нашето съединение.

Въ 1879, прѣзъ пролѣтѣта, азъ тропяхъ по вратата на кабинетитѣ, които бѣха подписали берлинския договоръ, за да се моля, ако не може да се отмѣни той, то поне да не се прилага за Източна Румелия тѣй, както се бѣше рѣшило въ Берлинъ. Прѣзъ есенъта на 1885 азъ ходихъ въ Копенхагенъ, за да се моля на покойния Александъръ III да одобри съединението, прогласено въ Пловдивъ на 6 септември сжщата година, а послѣ и въ Лондонъ и Парижъ по въпроси, свързани пакъ съ това съединение. И най-послѣ, въ началото на 1886, азъ посѣтихъ Букурещъ, за да вода прѣговори и подпиша договора за миръ съ Сърбия, договоръ, съ който се припозна съединението и отъ държавата, която едничка бѣ счела за нужно да прибѣгне до война, за да го осуети. Години се изминаха отъ като азъ, при първата мисия, водихъ и въ странство борбата за побългаряване килавата рожба на многото европейски дипломатически баби, при втората, като че улеснихъ смъртъта ѝ и, при третата, като че приподписахъ смъртното ѝ свидѣтелство и присъствувахъ на погребението ѝ. Спомени по-прѣсни, грижи посъврѣменни взеха да размжтватъ въ паметѣта ми понятието за чутото и видѣно тогава, почнаха да изтриватъ отъ нея впечатления на тогавашнитѣ сждбоносни исторически моменти. Затова врѣме е, мисля, прѣди окончателно да се заличатъ споменитѣ ми отъ ония събития, да събера, наредя и